

דרום אמריקה - סיפור מסע IV

ארגנטינה – דילוג מזרם לצפון

עזבנו את צ'ילה בצער רב וביגון ועברנו לארגנטינה במיניבוס ששכרנו בפורטו נטלס. המיניבוס הסיע אותנו לעיירה Calafate שבארגנטינה שם מצוי אחד מפלאי הטבע שתיכף אספר עליו. היינו רק 4 על המיניבוס (שלושתנו ואיזי) והנהג שרצה לדחוף לשם עוד אנשים ניסה למכור לנו סיפורים על הבן החולה שלו מתוך מטרה לדחות את הנסיעה שלנו וכך אולי יבואו בינתיים עוד אנשים. מכיוון שלנו היה עדיף ליסוע בניחותא וגם היתה לנו טיסה מקלפטה, כך שדחייה לא באה בחשבון, התווכחנו איתו עד שהוא הבין שמבחינתנו הבן שלו (אם בכלל יש לו בן) איננו מהווה שיקול מכריע. בסוף, באורח פלא, לאחר שהוא הבין שאין לו הרבה ברירות, הבריאה הבן שלו והוא יצא איתנו בזמן (דהיינו, לאחר איחור של שעתיים וחצי בלבד). הוא הכי פחד ממיכל שצעקה בעברית: "מזתומרת, מה הוא חושב לעצמו?! תגידו לו שמבחינתנו לא איכפת מי יסיע את הבן שלו לבית חולים, העיקר שלנו יהיה נהג בשעה היעודה"; זה הרשים אותו יותר ממה שאני ואיזי אמרנו לו בספרדית.

הדרך היתה דרך עפר ואנו נחנקנו במיניבוס מן האבק. הגענו מאובקים בחצות לקלפטה, שהיא עיירה קטנה ויקרה מאד הממוקמת בלב הישימון של פטגוניה הארגנטינאית והלכנו לישון בקמפינג שמצוי בתוך העיירה (לשם כולם הולכים כי המלונות מאד יקרים). קבענו עם הנהג שיבוא למחרת ב-9 לקחת אותנו לאתר שכל כך פרסם את המקום - הקרחון פריטו מורנו - המצוי בתוך "פארק הקרחונים הלאומי" (מרחק שעה וחצי נסיעה מהעיירה). אגב - פארק זה צמוד לפרק הפיינה שבצ'ילה אבל אין אפשרות מעבר ישירה מאחד לשני. ובכן, למחרת הבחור לא הגיע ב-9 וגם לא ב-10. איזי ומיכל הלכו לחפש אותו (העיירה באמת מאד קטנה) והביאו אותנו ב-10:20. הבחור לא התעורר! לדעתי, הוא פשוט שכח להזיז את השעון שעה אחת קדימה במעבר הגבול.

נסענו שוב בדרך מאובקת לעבר הקרחון. הקרחון העצום מפורסם בעולם בזכות כך שהוא אולי הקרחון היחיד שעדיין ממשיך לגדול ולהתרחב (בזמן שיתר הקרחונים נסוגים בשל התחממות כדור הארץ). יתר על כן, כאשר עומדים מול הזיתו ניתן להבחין כל כמה דקות בגוש קרח שניתק ממנו ונופל למים כתוצאה מהפעילות בתוכו. זהו קרחון מהסוג שפגשנו עד היום (glacier) - משטח קרח עצום ומרהיב בעל צורות משגעות שחזיתו גובלת באגם. הקרחון מתרחב כל הזמן וחזיתו מתקדמת למרות נפילות הגושים ממנה. אחת ל-3 שנים בערך מגיעה החזית עד לחוף האגם ומבחרת את האגם לשניים. בשל כך עולה מפלס המים בחלק האגם אליו מתנקז הנהר עד לשלב בו סכר הקרח אינו עומד המיים ההולך וגובר והוא מתפוצץ. אז מתאפשר שוב מעבר מיים בין שני חלקי האגם המאוחדים נוצרת זרימת מיים אדירה. פיצוץ הקרח גורם לנסיגת חזית הקרחון אחורה ושוב יקחו 3 שנים עד שהקרחון יתרחב עד לחוף וחוזר חלילה. המאורע הגרנדיוזי שחל אחת ל-3 שנים אורך כמה ימים. הפעם האחרונה בה זה קרה היתה בפברואר 1988. הפיצוץ ומעבר המיים חלו ב-17/2/88 בשעה 16:37 וראינו סרט שתיעד את הדבר המופלא הזה. כשאנו עמדנו מול הקרחון העצום (רוחב חזיתו כ-5 ק"מ ואורכו לא ברור - הרבה מאד - לא ניתן לראות את קצהו), עמדנו ליד הנקודה שבה מתחבר הקרחון לחוף אחת ל-3 שנים. כיום יש עדיין מעבר צר שיסתם בהדרגה במשך השנה הקרובה. מדי פעם ניתק גוש מן הקרחון ונופל למיים ברעש אדיר שנשמע כירי תותחים. כל הזמן ניתן לשמוע קולות עמומים וחזקים בעקבות התזוזות בתוך הקרחון. זכינו לראות כמה נפילות של גושים אדירים - פשוט קירות שניתקו ונפלו ברעש מחריד למיים ויצרו גלים גבוהים שערבלו את כל גושי הקרח שצפו באגם. המראה מרשים מאד ומזכיר פיצוץ בנין - הקיר המתמוטט ב-slow motion, ענן טיפות המיים שניתז ונראה כענן אבק וקול הפיצוץ. אין ספק שהנפילות שצולמו בסרט היו הרבה יותר דרמטיות כיוון שהן צולמו באותו יום של "המפץ הגדול" אך גם מה שאנו ראינו היה נפלא.

למחרת טסנו צפונה במטוס של חברת התעופה הצבאית. שדה התעופה המצחיק מרוחק 200 מ' ממרכז העיירה! הוא מורכב מצריף ומשטח עפר לנחיתות והמראות. המטוס המנדטורי נחת ומיד המריא איתנו. במשך הטיסה סבלנו המון רעידות חזקות ו"נפילות" אבל זה חלק מהעניין בטיסה הזו. הנחיתה האחרונה אבל היתה מדהימה. הטייס כנראה הבחין במשטח הנחיתה מאוחר מדי ולכן הוא נחת בצלילה! זה היה לא יאמן! פשוט נדבקנו לכסאות שמולנו מעוצמת הנפילה. הטייס לא הצליח לנחות למרות הצלילה ולכן הוא נסק בשניה האחרונה עשה סיבוב גדול ונחת שוב. הפעם - הגענו לקרקע. ככה זה כל הזמן בחברת התעופה הזו? הטיסה עצמה היתה מאד נחמדה - קבלנו שתיה סנדוויצ'ים ועוגות (מי היה מאמין) והיתה שם חבורת ארגנטינאים יהודים מבואנוס איירס שחלקם היה בארץ ולכן דברו עברית והם הסבירו לנו על המקומות שעוד נבקר בהם בכירה ונתנו לנו המלצות ועצות. הם היו ממש נחמדים.

נחתנו בעיר בארות הנפט Commodoro Rivadavia שבה גם עצרנו בדרך דרומה. נסענו לתחנת האוטובוסים ונגשנו לברר מתי יוצא אוטובוס לעיר Trelew. עיר זו מצויה בסמוך לחצי אי במזרח ארגנטינה שמהווה ספארי גדול לחיות ים - חצי האי Valdez. ניתן לראות שם פינגווינים, פילי ים, אריות ים, ציפורי ים שונות, גם גוואנקות וכבשים ובנובמבר יש שם אף לויתנים! כמו שקורה בדרך כלל עם המזל שלנו, האוטובוס היחיד ביום שיוצא לעיר כבר יצא שעתים קודם. לחכות יום שלם בעיר המשעממת היא נורא לא בא לנו ולפיכך הלכנו לברר אפשרות שכירת רכב. המחירים היו בשמים אך לאחר אין סיפור ריצות בין שתי חברות ההשכרה (ריצות שנמשכו עד שמונה בערב, שעה לאחר שהם כבר רצו ללכת הביתה כי היה זה יום שבת), השגנו מכונת משפחתית, פולקסוואגן, במחיר טוב (קבלנו 20% הנחה כיוון ששילמנו במזומן ועוד 10% הנחה בזכות כרטיס ה-I.A.P.A של חיים). תיכננו ליסוע עם המכונת לחצי האי ולסייר בתוכו ואח"כ להחזירה בעיר טרלאו. הדרך האחרת בה חשבנו לעשות זאת היתה ליסוע באוטובוס לטרלאו ומשם לשכור סוירים מאורגנים ויקרים מאד לחצי האי. החשבון יצא שאנו לא מפסידים כסף בדרך זו של שכירת רכב ולכן היינו מאד מבסוטים מעצמנו (וביחוד מיכל שהרעיון המהפכני של שכירת רכב היה שלה).

בזמן קביעת המחיר היה צורך להעריך כמה ק"מ ניסע. בשתי סוכנויות הרכב אמרו לנו ש-800 ק"מ צריכים להספיק לביצוע התכנון שלנו. זה נראה לנו מעט מדי אבל לא התווכחנו כיוון שהמחיר נקבע לפי קילומטראז'. נדלג לסוף - בסוף היוםיים עמד מד המרחק על 1125 ק"מ והם דרשו כמובן שנוסיף כסף לכל אחד מ-325 הק"מ הנוספים. יתרה על כך - באחת מדרכי העפר הנוראות (!!!) התפוצץ לנו צמיג (ומה הפלא? האוטו עמוס לעיפה הדרך ממוקשת באבנים קטנות והצמיג ראה כבר הרבה כבישים בחייו); הם גילו את זה כמובן ודרשו מחיר מלא (כ-150 ש"ח, דהיינו, שלישי ממחיר ההשכרה ההתחלתי). בקיצור, כעבור יומיים היינו פחות מבסוטים מעצמנו (למרות שהיה זה עדיין מוצלח יותר מכל הבחינות מאשר הסיורים המאורגנים) אך נחזור לכך בהמשך.

בתחילה נסענו צפונה לעבר טרלאו כמה שיכולנו עד שהחשיך. הדלק כמעט נגמר אבל לא היה שום סימן לתחנת דלק ברקע - נוף מונוטוני וריקני. עצרנו במקום מסוים שפתאום הופיע על אם הדרך כדי לשאול היכן יש תחנת דלק. "בעוד 80 ק"מ" באה התשובה. המשכנו ליסוע בתפילה שנצליח להגיע כאשר מיכל לוחצת עלי מאחור לרדת מה-130 קמ"ש ל-90 קמ"ש בטענה שזה חסכוני יותר בדלק. אבל - הצלחנו להגיע ולמרבה הפלא כרטיס הממסי שלי איפשר לנו להרים שם אוהלים ולהתקלח בחינם במקום (חיים נזכר בהטבה הזו לחברי מועדון המכוניות). זה היה מעולה כיוון שכבר החשיך והיינו מאד רדומים.

למחרת המשכנו בדרכי עפר לעבר שמורת הפינגווינים הראשונה. הגענו לשם מוקדם בבוקר לפני שהגיעו תיירים אחרים (ולפני שהעמידו שומר בכניסה לגבות כסף...). ואכן - אלפי פינגווינים חיכו לנו שם: איזה מראה מלהיב - עיר של פינגווינים. חלקם הגדול רבץ על האדמה בתנוחה של פגר מת, חלקם נכנס ויצא מן הבתים הקטנים שלהם (מחילות קטנות החפורות באדמה), והרבה הלכו לים בשיירות חמודות עם הילדים הקטנים (אותם ניתן לזהות לפי גודלם ולפי הפרווה שעדיין מכסה אותם והולכת ונושרת עם הגיל עד שבבגרות הם נשארים רק בנוצות). אלה חיות מאד מצחיקות: הם לא בורחים כאשר מתקרבים אליהם והם מסתכלים עליך תוך כדי סיבוב ראש לשני הכיוונים כאילו הם בוחנים אותך בחשדנות ובסקרנות. מדי העם מרים אחד מהם את הראש למעלה ומתחיל להשמיע נאקות חזרות בכל כוחו כאשר כל חזהו עולה ויורד ולא הצלחנו להבין מה ברצונם לאמר בכך (אולי "תסתלקו מכאן"?). אבל הכי נחמד הן השיירות שזורות לים ועולות ממנו בחזרה, האופן בו הם שוחים והאופן בו הם מתנערים מהמיים ביוצאם החוצה. אחרי זה בקרנו בשמורת פינגווינים גדולה יותר (3 מיליון פינגווינים) אבל היו שם בדיוק אותם פינגווינים והיו שם עוד אנשים חוץ מאתנו כך שזה היה פחות נחמד אבל עדיין משעשע ביותר.

אח"כ עברנו לבעלי החיים הרציניים יותר - אריות ים ופילי ים. אף פעם לא ידעתי בדיוק מה ההבדל בין כלב ים, אריה ים ופיל ים. אז ככה: כלבי הים הם הקטנים והם אלה שרואים בקרקסים, למשל, אך לא בחצי האי ולדס; אריות הים גדולים יותר (עד 500 ק"ג ומטר וחצי אורך) והם מצדיקים את שמם: יש למבוגרים הזכרים רעמה והם שואגים! ראינו אותם (מרחוק, כיוון שהם מסוכנים) בהמוניהם באחד מהחופים, הם נהמו ושאגו והיו פעילים מאד. פילי הים הם גדולים מאד (עד 2.5 טון ו-5 מ' אורך) ולפעמים יש להם גם ניבים שנראים כמו חיטי השנהב של פילים. פילי הים שאנו ראינו היו קטנים יותר (כ-2 מ' אורך ובלוי ניבים) אבל הם עדיין מאד שמנים וגדולים. בניגוד לאריות הים הם פדלאות רציניות, בקושי זזים וכל הזמן רובצים על החוף, משתזפים, משמיעים קולות, מדי פעם מגרדים בסנפירי היד שלהם מתחת ל"בית השחי" מתהפכים מצד לצד ומשמיעים המון אנחות קולניות כאילו שקשה להם בחיים. מדי פעם מישהו עושה טובה וגורר

עצמו למים בכבדות ובקושי רב, עושה שחיה קלילה ואלגנטית, תופס משהו לאכול וחוזר חזרה לנוח. אנו התהלכנו ביניהם, התקרבו אליהם וניסינו לדבר איתם בשפת האנחות המצחיקות שלהם. הם רק פתחו עיניים גדולות ויפות אך לא התרגשו כל כך מנוכחותנו.

מול חצי האי נמצא גם אי קטן שניתן להשקיף עליו והוא נקרא אי הציפורים מכיוון שמקננות בו ציפורי ים שונות. אנו, שתיכננו להגיע לשם, כבר היינו בשלבי "למי יש כח לזה", והידיעה שצריך לשלם כמה גרושים בשביל לצפות בציפורים שאולי תהיינה ואולי לא הייתה את הכה סופית לטובת חזרה לעיר טרלאו. הנסיעה הארוכה לעיר היתה מלווה בחשש שעוד גלגל ילך ואז אנו תקועים ללא גלגל רזרבי. לאחר שבירקנו ב-gomeria (יענו פנצ'ר-מאכער) ושמענו כמה עולה התענוג של החלפת הצמיג שנקרע לחלוטין החלטנו לקחת את הצ'אנס. למזלנו - הצלחנו להגיע לעיר. נסענו לתחנת האוטובוסים. היו לנו כרטיסים לאוטובוס של 20:00. מיכל ואני נשארנו בתחנה עם כל הציוד ורחצנו את כל הכלים המטונפים מארוחת הערב האחרונה (בחצי האי היה מחסור במים שמאד היקשה עלינו) וגם את עצמנו - כמה שהדבר אפשרי בכיורי השרותים הציבוריים. חיים ואיזי נסעו להחזיר את הרכב. מחוגי השעון התקרבו ל-20:00 והם לא נראו באופן. מיכל ואני שהתחלנו להילחץ כבר עברנו למצב של השלמה עם הגורל המר - הפסד הכרטיסים והתקעות בטרלאו ליום תמים - כשהבחנו בהם רצים מרחוק לעבר התחנה. בשניה האחרונה עלינו ארבעתנו לאוטובוס. לאחר ששניהם חזרו לקצב נשימה סביר הם סיפרו לנו שהמכונאי בסוכנות שניגש לבדוק את הרכב בדק ראשית כל את הצמיג הרזרבי וגילה את החבלה. חיים ואיזי עשו פרוץ המום ומופתע אך הפקיד לא קנה את ההצגה ושלח לעברם ארבע מאשימה - "אתם קרעתם - אתם תשלמו על כך ביוקר!". איזי המשיך במשחק (וחיים בפנטומימה) וטען שהגלגל היה קרוע מלכתחילה כיוון שלא אנחנו קרענו אותו. אך הפקיד החרוץ בשלו והוא אף התקשר לסוכנות בקומודורו ריוואדיה והפקיד שם אמר לו שהוא בדק את הצמיג בטרם מסר לנו את הרכב. איזי הנסער אמר לו - "מה אתה חושב, שהיינו נוסעים את כל ולדס בלי גלגל רזרבי? מה אנחנו נראים לך?" (ממש כך!) אך הפקיד הגחמן לא ויתר! לאחר 4 שיעות עם המשרד בקומודורו-ריוואדיה והמון ויכוחים קשים גם על נושא הקילומטראז' (שהרי הם היטעו אותנו בחישוב הקילומטראז') הצליחו איזי וחיים להשיג 30% הנחה על הקילומטראז' ולשלם רק חצי ממחיר הצמיג. זה היה הישג בהחלט לא רע. כמובן שהיה עלינו לשלם הכל אבל אז היינו מתרוששים! המצפון היה הדבר האחרון שהציק לנו כיוון שהגלגל שהלך היה במצב גרוע מאד ואנו היינו רק הקש ששבר אותו, ומכיוון שהם לא היו תמימים כלל ועיקר וידעו טוב מאד שאנו ניסע הרבה יותר ק"מ ממה שהם העריכו. מה שהציק לנו היה חסרון הכיס כיוון שמחיר ההשכרה קפץ מ-317,000 אוסטרל ל-468,000 אוסטרל! בקיצור יומיים אלו עלו לנו \$70 לאחד!!! והיו אלו יומיים של אבק, אוהלים ולחם יבש! בכלל מבחינה כספית אנו על הפנים כיוון שהמצב כעת בארגנטינה קשה מאד והמחירים משתוללים וכל הימור מסתיים במקרה הטוב בלא הפסד. למשל טיסות פנים שהזמנו מחירן רהץ ב-70% כך שנאלצנו לוותר עליהן. חבר'ה שפגשנו בקלפטה, שהיו בארגנטינה בתחילת טיולם לפני שבעה חודשים, אמרו לנו שאז היתה ארגנטינה זולה ונוחה הרבה יותר.

הגענו לבירה הארגנטינאית עייפיים ומטונפים לאחר כעשרים שעות נסיעה. אנו והציוד שלנו היינו עדיין עם שכבת אבק דקה מהאטו השכור בחצי האי: התבדחנו שהאטו משלב את החסרונות של מכונית משפחתית עם החסרונות של ג'יפ. לקחנו מונית העירה ונגשנו ראשית לאסוף דואר במשרדי אמריקן אקספרס. הגענו אליהם 5 דקות לאחר שהם נסגרו אבל הצלחנו לסחוט מהם את המכתבים שלנו באמצעות מבט מסכן. אח"כ התחלנו בחיפוש אחר מלון לפי רשימת מלונות מומלצים על ידי החבר'ה שהיתה למיכל. כולם היו מלאים ובאחרון שהיה בו מקום במחיר סביר נזכר הפקיד לספר לנו בשניה האחרונה שאין מים! בלית ברירה ישנו לילה אחד במלון יקר יותר (6000 אוסטרל לאחד כלומר \$3.5) ולמחרת בבוקר המשכנו בחיפושים עד שהגענו למקום בו אני יושב כעת - מלון באהיה: זול, סימפטי, נקי ומרכזי, אבל אפשר לומר פה מחום ומלחות.

מזג האויר בבואנוס איירס מטורף לחלוטין: בימים הראשונים זכינו לטמפרטורות של 36 מעלות פחות או יותר וללחות מזוועה, והיה ממש בלתי אפשרי לטייל ביום מבלי לשתות ליטר קולה כל 5 דקות או להימנע ממקלחת קרה בכל הזדמנות. כמו כן בלילה היה קשה מאד לישון. החום הגיע לשיאו ביום שבת בערב ואנו חיפשנו מקומות ממוזגים: רבצנו במסעדה עד חצות, אח"כ שוטטנו בכיכר דיזנגוף שלהם שם יש רוח טובה וכולם רובצים שם על הדשא או בבתי הקפה מסביב (מדובר בכיכר הרפובליקה שבמרכז מזדקר האובליסק, שנמצאת בלב השדרה הרחבה בעולם - שדרת ה-9 ביולי) וקינחנו בסרט בקולנוע ממוזג (חיפשנו מיזוג עם סרט כלשהו). הסרט התחיל ב-01:30 בלילה וכשיצאנו החוצה היו הרחובות עדיין עמוסים ושוקקים. גם בשאר הלילות יש פעילות אך לא עד כל כך מאוחר ולא כל כך הרבה כמו בערב יום ראשון. בסביבות ארבע לפנות בוקר החל פתאום גשם חזק ששבר את החום הנורא. מאז היו לנו רק ימים גשומים או מעוננים והטמפרטורות היו בסביבות ה-25 מעלות. היה זה הלילה הראשון בבואנוס בו יכולנו לישון מבלי להזיע כמו בבית מרחץ טורקי.

סה"כ בילינו בבואנוס תשעה וחצי ימים. זו עיר ענק מודרנית ויפה מאד. היא מזכירה מאד את פריס ואת רומא: שדרות רחבות מאד (הרבה יותר מכל עיר אחרת בעולם), וביניהן השדרה המרכזית שהיא הרחבה בעולם, כאמור - שדרת ה-9 ביולי; בתים מסוגננים; המון פסלי רחוב וככרות ענק עם מזרקות; ארמונות וכנסיות; נהגים מטורפים שהופכים כל נסיון לחצות את הכביש למשימה מסוכנת; אינספור בתי קפה, מסעדות פיצריות ושאר בתי האבסה; רובעים בוהמיים בהם נערך מדי יום ראשון שוק וניתן לפגוש שם אומני חוצות - ציירים, זמרים, רקדנים ועוד; חנויות אופנה של איב סן לורן, כריסטיאן דיור, נינה ריצ'י וחבריהם; בחורות יפות בתלבושות אופנתיות; האנשים במשרדים נראים יותר מטופחים מאשר נראים האנשים בארץ בהלכם לקונצרט בהיכל התרבות; אך מעל הכל - גם בעיר זו, כמו בפריס וברומא, השהות מוקדשת בעיקר לאוכל!!! על נפלאות הבשר הארגנטינאי שמענו רבות כבר בארץ. כבר בערב הראשון בעיר פגשנו המון חברים ישראלים וחלקם נראה קצת שמן יותר! היה לנו ברור שהשהות בעיר תוסיף שומן למותנינו ותוריד כסף רב מכיסנו.

גם בבואנוס הגדולה בולטת תופעת ה"עדר" הישראלית. עשרות משוטטים ברחובות, ויתר על כן - כולם מכירים אותן מסעדות, אותם מלונות, אותן מכבסות מומלצות ואותם "קמביו" להחלפת כסף. כך שגם פה אין מנוס מלהיפגש שוב ושוב. היציאות בערב היו בקבוצות של 4-8 אנשים. גם זכינו לפגוש חברה חדשים שלא הורידו את הרמה - נחמדים, משעשעים ואינטליגנטים. אגב - עד כה נתקלנו רק בשני אנשים משלוש הערים הגדולות! יש מחולון, גבעתיים, רשל"צ ועוד ערים אחרות, אך הרוב המוחץ הוא מקיבוצים, מכפרים וממושבים.

השהות בעיר הוקדשה לסידורים (מכתבים, מספרה, ויזה לברזיל, תכנון הטיול בברזיל, קבלת החלטות לגבי הקרנבל ועוד), סרטים (הסרטים דוברים אנגלית אך איכות הקול הגרועה מאלצת אותנו לעיתים לקרוא את התרגום הספרדי המובן יותר...), המון שינה וסיאסה, טיולים ברחבי העיר היפה בשביל להצדיק את השהות הארוכה וכמובן התענוג הגסטרונומי.

בתחום התיירותי, העיר עמוסה פחות מערים דומות באירופה אך יש בה מה לראות. ראשית - הככרות המרכזיות: ככר הרפובליקה המעוטרת באובליסק, ככר הקונגרס המפוארת והיפהפיה ובה שוכן בית הקונגרס, ככר מאי בה שוכנים משכן הנשיא ("הבית הורוד") ובית הממשלה ובה מפגנות בכל יום ה' אימות הנעדרים מימי מלחמת האזרחים (הנעדרים כבר הוכרזו כמתים אך האימהות דורשות לחקור עד תום מה קרה לבניהן ולהעמיד לדין את האחראים). יש בעיר ככרות רבות נוספות - מטופחות, יפות ומרשימות. באחת מהן עומד עץ באובב ענק בעל גזע מדהים בגודלו וענפים כל כך ארוכים ומפותלים שמרחוק קשה להאמין שכל הגוש הזה הוא עץ אחד! עצים דומים אך מעט פחות גדולים קיימים גם בככר הקונגרס וגם מול בית הקברות. מול עץ הבאובב הענק נמצא תיאטרון קולון - תיאטרון מפואר בסגנון מיושן ובו במה וציוד משוכללים ביותר. במדריך שלנו מוקדשת פסקה ארוכה לנפלאות התיאטרון, אבל מכיוון שהבמה המשוכללת עוברת שיפוצים ושכלולים נוספים כבר שנה וחצי, לא זכינו לראותה בפעולה. אך היא אכן ענקית והאולם מרשים מאד.

ביקרנו בפלרמו - אזור מטופח עם פרקים, גן יפני ופסלי ענק מרשימים. ביום אחר ביקרנו בריקולטה, שם האתר המרכזי הוא בית הקברות דווקא! מדובר בבית קברות גדול, מרשים ומיוחד, ובו אחוזות קבר ענקיות. כל קבר הוא מבנה גדול מימדים. קברים אחדים הם מפלצתיים בגודלם ומקושטים בפסלים עצומים. זיהינו חלק מהקברים לפי שמם כיוון שבכל הערים בארגנטינה חוזרים על עצמם שמות הרחובות (גם בצ'ילה זה כך). חיפשנו את קברה של אויטה הרון וציפינו לראות אחוזת קבר נהדרת, אך הגברת הראשונה הפופולארית נקברה כבת למשפחה הפשוטה ממנה באה, כך שקברה צנוע למדי.

ביום א' הלכנו לשוק עתיקות ברובע סן טלמו הציורי בו הבתים נמוכים והרחובות קטנים. היה נחמד מאד והיינו עסוקים בעיקר בלדבר עם עשרות הישראלים שנקברו שם. אח"כ המשכנו לרובע לה בוקה הסמוך לנמל הישן והמסריח שם היה רחוב קטן וצבעוני מאד בו שרו זמרי רחוב, ציירים הציגו את ציוריהם, הבתים היו צבועים או מצוירים, והיה גם זוג (עצוב למראה) שרקד טנגו. רק למחרת בבוקר גיליתי שרחוב גריבלדי, הרחוב בו גר אדולף אייכמן, היה במרחק של 200 מ' משם, כך שדי התעצבנתי שלא הלכתי לשם (לפני שיצאנו באותו ערב, בדקתי היכן הרחוב על המפה, אבל לא הספקתי להסתכל במפה במשבצת המתאימה ולגלות שאנו עומדים ללכת בדיוק לשם). בכל אופן, האזור כולו עני מאד ויש לשער שחיים מפוארים לא היו לו שם.

עיקר האטרקציה בבואנוס היא כאמור האוכל. ומעל הכל - הבשר!!! הבשר זול מאד, איכותו מעולה והוא מטופל ועשוי ביד אומן. בערב הראשון הלכנו למקום שהומלץ לנו בחום רב ע"י חבורת הארגנטינאים במטוס מקלפטה וגם ע"י ה-South American Handbook (התנ"ך של המוצ'ילרים בדרום אמריקה). מדובר במקום פשוט עם שולחנות קטנים המכוסים דפי ניר (כמו באור יהודה). חיים הזמין סטיק מעולה ואילו אני החלטתי להזמין משהו חדש: Asado de Tira.

התברר ש"טירה" פרושו צלעות. קיבלתי סטיק עצום מאזור הצלעות אך הוא היה כל כך שמן שחציו נשאר על הצלחת. אחרים מסביב שאכלו אותו דבר ליקקו את האצבעות (ואת הצלחות) בהנאה. החלטתי לפיכך להתרכז ב-Churasco (נתח בשר מאזור כלשהו בגוף) וב-Lomo (נתח משובח יותר, רך יותר ובלי שומן). במסעדה שליד המלון שלנו היה "דיל" של סטיק צ'וראסקו עם צ'יהס (מנה סבירה בגודל וטעימה מאד) ב-2500 אוסטרל, שזה פחות מ-3 ש"ח !!! אבל בקבוק קולה עולה 1500 אוסטרל, שזה עדיין זול ביחס לארץ, אך יותר מחצי מחיר הארוחה! השתיה בכלל יקרה פה ואנו מסתפקים במיים קרים "קון ילו" (עם קרח) או קונים בחוץ בקבוקי ליטר קוקה קולה במחיר של ש"ח אחד. אכלנו פעם במסעדה מזרחית שהגישה שיפודים מעולים וחומס משונה, פעם אחרת בפיצריה הנחשבת לאחת הטובות בעיר (אך כשהסברנו למלצר מה לשים על הפיצה לא ציינו רוטב עגבניות, דבר שנראה ברור מאלינו, ולכן קיבלנו אותה בלי!) וחוץ מכך בהרבה מזלות ומסעדות בסגנון "אכול כפי יכולתך". אך שיא השיאים היתה מסעדת Los Anos Locos (לוס אניוס לוקוס - השנים המשוגעות) שהיא יוקרתית, יקרה ומעולה. חיים הזמין "בייבי ביפה" (בקר-תינוק, בתרגום מילולי) שזה סטיק צ'וראסקו בגודל של תינוק! הסטיק המדהים במשקל 800-900 גרם, הובא לשולחן על מגש גדול והותר אותנו פעורי פה. חיים התגבר מהר מאד על ההלם והחל לחסל את היצור לאט וביסודיות. אני הזמנתי סטיק לזמן מה שהיה רך כחמאה, נימוח, טעים להפליא וגדול (רק 400 גרם, אך זה היה מספק בהחלט). סטיק זה היה המוצלח ביותר שאכלתי מעודי - יצירת אומנות נעלה! מיכל לקחה עוף ברוטב שקדים וכיון שהמנה היתה גדולה עליה שמחנו לעזור לה בחיסול המעדן. גם כל האחרים התענגו על בחירתם. כיוון שהגענו לשם מאד רעבים, נעננו להמלצת המלצר לפתוח בנקניקיות צ'וראסקו ברוטב צ'ימיצ'ורי חריף עד שהבשר יהיה מוכן. זה היה נכון מאד משום שהן היו מאד טעימות ומשום שהמנות העיקריות הגיעו אחרי הרבה זמן. למותר לציין שהמקום מפואר להחריד, והמלצרים עטויי הז'קטים ועניבות הפפיון כרכרו סביבנו בלי הרף והעניקו שרות מעולה. כל התענוג כולו, כולל טיפ וכולל אוטובוס הלוך וחזור עלה לי פחות מ-20 ש"ח.

אך לדעתי, פסגת כל הפסגות זו הגלידה הארגנטינאית. לידה מחווירה כל גלידה משובחת אחרת. מבחר גדול של טעמים ובאיכות שלא תתואר במילים. מול המלון שלנו היתה גלידריה שנשארה פתוחה כל יום עד אחרי שלוש לפנות בוקר ושם הוצאתי את מרבית כספי. טעמי הקרם הרוסי, מוס שוקולד, שוקולד אמרגו, דולסה דה לצה גרניסדו ועוד - מהווים את מיטב זכרונותי מהעיר! כשאכלנו שם בקבוצות, לא דיברנו - גנחנו ונאחנו מעונג! מדי פעם היה מפציר אחד מאיתנו באחרים לטעום מהטעמים האלוהיים שהוא בחר. מכיוון שאין כל דרך לתאר את עושר הגלידה ומרקמה - אסיים פה את הפסקה האכזרית הזו.

ביום ו', 2/2/90, יצאנו לפנה"צ לדרכנו צפונה למפלי האיגואסו שבגבול הצפון-מזרחי של ארגנטינה עם ברזיל ופרגוואי. הנסיעה אורכת 20 שעות. שם היינו אמורים לפגוש את רוני שנחת יום קודם לכן בסאו-פאולו אחרי מסע אווירי ארוך בן 36 שעות מהמזרח הרחוק. ביום ה' דיבר חיים עם החמ"ל בארץ (אמא שלו) והשאייר רשימת מקומות וזמנים בהם נחכה לרוני ודרכי פעולה במקרה ויהיו פספוסים. המקום הראשון היה תחנת האוטובוסים בה הסתיימה נסיעתנו מבואנוס-אירס. ביום שבת ב-8 בבוקר, שעה לפני תום הנסיעה הארוכה שלנו, שאלתי את חיים מה דעתו, האם רוני יחכה לנו בתחנה או לא. חיים אמר שהוא חושב שלא, אבל שנפגוש את רוני באחד מהמועדים המתוכננים האחרים במהלך היומיים שלנו במפלים. זה היה גם מה שאני חשבתי, כיוון שהיה על רוני להתקשר לארץ מיד עם נחיתתו בסאו פאולו, לקבל את ההודעה המפורטת, לצאת לדרכו לעבר המפלים, לחצות את הגבול לארגנטינה ולחכות לנו בתחנה המרכזית בעיר פוארטו איגואסו. זה נראה כתהליך שהרבה דברים יכולים להשתבש בו.

הגענו לפוארטו איגואסו ב-9 ואכן, רוני לא היה שם. כיוון שקבענו לחכות עד 10, חיכינו והתחלנו להתארגן. בשלב מסוים סידרתי את חגורת הכסף שלי והוראתי את בוכטות הכסף החוצה. בעוד אני חושב לעצמי שזה מעשה מאד מטופש, בייחוד משום שבאותו יום עברנו לברזיל המסוכנת, הרגשתי נשיקה על צווארי! לרגע חשבתי שזו דרך מקורית של השודדים להסיח את הדעת ולקחת את הכסף, אבל אז הרמתי את ראשי וראיתי את רוני! עם חיוך שובב ועגיל באוזן ותספורת מכוסחת. למרות שציפינו לו היינו מאד מופתעים! המפגש היה מרגש ונהדר ולאחר שעשינו הכרה בין רוני לאיזי, הפקדנו את המוצ'ילות בתחנה, החלפנו מעט כסף ברזילאי ונסענו לעבר המפלים.

מפלי האיגואסו העצומים מצויים בגבול ארגנטינה-ברזיל-פרגוואי. רוב המפלים (יותר מ-80%) מצויים בשטח ארגנטינה והיתר בברזיל; לפרגוואי אין כל חלק בהם. נסענו מעיר הגבול הארגנטינאית (פורטו איגואסו) למפלים - נסיעה דביקה, חמה, לחה ומתישה. גם יתושים לא חסרו והרגליים עדיין מגרדות בגללם. הטיוול בחלק הארגנטינאי הוא על שבילים ארוכים שנמתחו בינות למפלים. כמויות המימים, שאונם, צבעם החום ממסות האדמה שהם גורפים, ענני הטיפות העולים מתחתית המפלים - כל אלה קשים לתאור, ואולי התמונות הרבות תבהרנה טוב יותר את גודל התופעה. השיא הוא סדרת מפלים המסודרים בחצי מעגל, היוצרים לוע ענק ומפחד - לוע השטן (Garganta del Diabolo). הגישה אליהם

היא באמצעות גשר ארוך מאד העובר מחוף הנהר עד קרוב מאד לחלק העליון של לוע השטן. הנהר באזור זה רחב מאד ונראה כאגם גדול ולא כנהר. בקצה הגשר יש שתי מרפסות תצפית מהן ניתן להשקיף על המיים הנשפכים בעוצמה שלא תיאמן ממש וממשיכים לזרום בחלק הנמוך יותר של הנהר לעבר הצד הברזילאי. זהו מפגן אדיר של כוח ועוצמה - "איתני הטבע" כדברי מדריך שיחור. בשל טיפות המיים הרבות באוויר (אלו הכתמים הלבנים הגדולים בתמונות) יש המון קשתות צבעוניות ואפילו ראיתי - ועמדתי בתוך - קשת מעגלית מושלמת!

באותו יום חזרנו לפוארטו איגואסו וממנה יצאנו באוטובוס למעבר הגבול ולעיר פוז-דה-איגואסו שבברזיל. למחרת טיילנו בחלק הברזילאי היפה יותר. מכאן ניתן להשקיף מרחוק על כל המפלים שבצד הארגנטינאי ולהבין את המבנה של הקומפלקס העצום ולראות אותו בגדול. מראה המפלים הרבים בלב הג'ונגל הטרופי בו זורם הנהר - עוצר נשימה. החום, הלחות, החרקים הזוחלים המוזרים והתוקנים היפים מוסיפים לתחושה הטרופית. מרחוק ניתן להבחין שוב, כמו שראינו בלע השטן, איך מי הנהר זורמים בשלווה כמה מטרים לפני נופלם מבלי לדעת מה מצפה להם! מרחוק ניתן לראות את הנהר כמה מאות מטרים לאחר המפלים - נינוח, שלו, שקט וצר - כאילו לא קרה כלום!!!

הברזילאים השכילו לעשות ובנו שביל לעבר אחד המפלים. הם בנו מרפסת גדולה עם חנויות, קיוסקים ומעלית שהחזירה אותנו למעלה, היושבת כמטר אחד מן המפל! אם עומדים בחזית המרפסת, המיים נופלים בעוצמה אדירה מגובה של כמה מטרים מעל הראש עד למטה מתחת למרפסת (שעומדת בערך בחצי הגובה). זה המקום המוצלח ביותר בכל המפלים כיוון שכאן אתה עומד כמעט בתוך המפל ויכול להרגיש היטב את זרימתו האדירה!

באותו בוקר, לפני הביקור במפלים, קפצנו לעיר הגבול בצד הפרגוואי שם יש אזור סחר חופשי. השוק היה מאכזב ביותר כך שהשעתיים שלנו בפרגוואי היו דלות ביותר. בשל הביקור המיותר הזה במדינה השכנה פספסנו את הסוור המאורגן בתחנת הכוח האדירה בברזיל ובסכר הענק שבה - Itaipu. לפי התמונות והתאורים זו היתה באמת החמצה. לפחות קינחנו באגס "מגודל" שקנינו ברחוב והמוכרת שחטה וביתרה אותו לנגד עיננו. זה היה הסיפתח לחגיגה הטרופית של ברזיל.